

долу, като насочихъ аппарата къмъ изтокъ. Изпърво едва можеше да се забележи, че се спускамъ. Облаци ме заобикаляха отъ всички страни. Моторътъ, който бѣше още топълъ, пищѣше леко. Следъ това настѣпи тишина. Азъ летѣхъ къмъ гроба си.

Съвсемъ вече не мислѣхъ, че мога да се спусна.

До повърхността на океана оставаха не повече отъ 1,000 метра. И една мисль ме завладѣ. Заговори у менъ инстинкта за самосъхранение. Не искамъ да мра! Искамъ да живѣя! Ще се боря! Ще се боря съ всичко и противъ всичко!

Като въ трѣска, азъ почнахъ да провѣррявамъ аппарата, затворихъ отворѣстието, запушихъ дупкитѣ на повреденитѣ вече бензинови трѣби и твърдо решихъ да слизамъ, да се задържа надъ водата.

Вѣтърътъ не бѣше силенъ. До океана оставаха около 80 метра. Разбрахъ, че спускането срещу вѣтъра ще бѣде грѣшка. Вълнението на водата бѣше доста голѣмо. Трѣбва да атакувамъ морето съ лице къмъ вълнитѣ. А ударътъ въ такъвъ случай може да бѣде катастрофаленъ.

Надъ вълнитѣ. Подготвихъ тогава спускането по посока на вѣтъра. Безъ да се гледа на малката скоростъ, азъ се опитахъ съ всички сили да дамъ правилна насока на аероплана. Апаратътъ вече докосваше пѣнеститѣ вълни. Настѣпи минутата на падането. Докосването съ водата стана по срѣдата на вълната. Аеропланътъ се гурна съ носа въ водата, изчезна подъ нея и тутакси се появи отново надъ вълнитѣ.

Водната пѣна напълни кабината. Бѣхъ се вързалъ предварително за седалището и не бѣхъ раненъ отъ тласъка.